



UOHSX008K91U

PŘEDSEDA ÚŘADU PRO OCHRANU HOSPODÁŘSKÉ SOUTĚŽE



ROZHODNUTÍ

Č. j.: ÚOHS-R59/2016/VZ-27600/2016/321/OHo

Brno 1. července 2016

V řízení o rozkladu ze dne 15. 2. 2016, doručeném Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže téhož dne, který podal zadavatel –

- **Mendelova univerzita v Brně**, IČO 62156489, se sídlem Zemědělská 1665/1, 613 00 Brno,

proti rozhodnutí Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže č. j. ÚOHS-S0885/2015/VZ-03529/2016/522/PKř ze dne 29. 1. 2016, ve věci možného spáchání správních deliktů zadavatelem podle § 120 odst. 1 písm. b) zákona č. 137/2006 Sb., o veřejných zakázkách, ve znění pozdějších předpisů, v souvislosti se zadáváním veřejné zakázky „**Dodávka zahraniční odborné literatury – rozděleno na části 1 – 23**“ ve zjednodušeném podlimitním řízení, zahájeném odesláním výzvy k podání nabídek ze dne 5. 11. 2014, která byla na profilu zadavatele <https://zakazky.mendelu.cz/> uveřejněna dne 6. 11. 2014,

jsem podle § 152 odst. 5 písm. b) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, ve spojení s ust. § 90 odst. 5 téhož zákona a na základě návrhu rozkladové komise, jmenované podle § 152 odst. 3 téhož zákona, rozhodl takto:

Rozhodnutí Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže č. j. ÚOHS-S0885/2015/VZ-03529/2016/522/PKř ze dne 29. 1. 2016

p o t v r z u j i

a podaný rozklad

z a m í t á m.

ODŮVODNĚNÍ

I. Zadávací řízení a správní řízení před Úřadem pro ochranu hospodářské soutěže

1. Zadavatel – Mendelova univerzita v Brně, IČO 62156489, se sídlem Zemědělská 1665/1, 613 00 Brno (dále jen „**zadavatel**“) – zahájil podle zákona č. 137/2006 Sb., o veřejných zakázkách, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**zákon**“)¹, odesláním výzvy k podání nabídek ze dne 5. 11. 2014 (dále jen „**výzva**“), jež byla na profilu zadavatele <https://zakazky.mendelu.cz/> (dále jen „**profil zadavatele**“) uveřejněna dne 6. 11. 2014, zjednodušené podlimitní řízení za účelem zadání veřejné zakázky „Dodávka zahraniční odborné literatury – rozděleno na části 1 – 23“ (dále jen „**veřejná zakázka**“).
2. Zadavatel veřejnou zakázku rozdělil na části 1 – 23, přičemž celková předpokládaná a zároveň maximální hodnota veřejné zakázky činila 1 075 889 Kč bez DPH. Zadavatel dne 21. 11. 2014 rozhodl o zrušení části 11 veřejné zakázky a dne 28. 11. 2014 rozhodl o zrušení částí 9 a 21 veřejné zakázky.
3. Úřad pro ochranu hospodářské soutěže (dále jen „**Úřad**“), jako orgán příslušný podle § 112 zákona k výkonu dohledu nad postupy zadavatelů při zadávání veřejných zakázek a soutěži o návrh, obdržel podnět k přezkoumání postupu zadavatele v souvislosti se zadáváním předmětné veřejné zakázky. Vzhledem k tomu, že Úřad považoval skutková zjištění z předložených materiálů za dostatečná a považoval za prokázané, že se zadavatel dopustil správních deliktů podle § 120 odst. 1 písm. b) zákona, zahájil postupem podle § 150 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**správní řád**“), správní řízení z moci úřední vydáním příkazu ze dne 8. 12. 2015. Proti příkazu podal zadavatel dne 16. 12. 2015 odpor. Podle § 150 odst. 3 správního řádu se podáním odporu příkaz zrušil a řízení pokračovalo dále.

II. Napadené rozhodnutí

4. Dne 29. 1. 2016 Úřad vydal rozhodnutí č. j. ÚOHS-S0885/2015/VZ-03529/2016/522/PKř (dále jen „**napadené rozhodnutí**“), v němž ve výrocích I. – XXVI. konstatoval, že se zadavatel v příslušných částech veřejné zakázky dopustil správního deliktu tím, že nedodržel

¹ Pokud je v rozhodnutí uveden odkaz na zákon, jedná se vždy o znění účinné ke dni zahájení šetřeného zadávacího řízení ve smyslu ust. § 26 zákona v návaznosti na ust. § 158 odst. 1 a 2 zákona.

uveřejňovací povinnosti stanovené zákonem. Výrokem XXVII. napadeného rozhodnutí Úřad zadavateli uložil pokutu ve výši 12 000 Kč.

5. Úřad nejprve uvedl důvody, pro něž je zadavatel v postavení „zadavatele“ ve smyslu zákona, dále se vyjádřil obecně k uveřejňovacím povinnostem zadavatele a poté se již zabýval spácháním správních deliktů uvedených ve výrocích I. – XX., které se týkaly uveřejnění oznámení o výsledku zadávacího řízení po uzavření smluv na předmětné části veřejné zakázky. Ty byly zadavatelem finálně uveřejněny, ale ne v 15 denní lhůtě od uzavření smlouvy předpokládané zákonem, nýbrž ve lhůtách 91 a 95 dnů od uzavření smluv. Úřad se vyjádřil i k okolnostem uveřejnění, na něž poukazoval zadavatel.
6. Delikty uvedené ve výrocích XXI. – XXIII. se týkaly uveřejnění oznámení o zrušení zadávacího řízení, což zadavatel neučinil ani do chvíle vydání napadeného rozhodnutí a delikty uvedené ve výrocích XXIV. – XXVI. se týkaly uveřejnění písemné zprávy na profilu zadavatele, kdy zadavatel uveřejnil příslušné zprávy 25, 32 a 25 dnů po ukončení předmětné části zadávacího řízení oproti zákonné lhůtě 15 dnů.
7. Při posouzení výše sankce za spáchání předmětných deliktů Úřad nejprve posoudil, zda nedošlo k zániku deliktovní odpovědnosti, načež přistoupil k uložení pokuty za nejzávažnější ze spáchaných deliktů, ve smyslu zásady absorpce, tedy za delikt vztahující se k části 23 veřejné zakázky, uvedený ve výroku XX. napadeného rozhodnutí. Úřad jako polehčující okolnost posoudil skutečnost, že zadavatel sám před zahájením správního řízení dodatečně oznámení o výsledku zadávacího řízení k uveřejnění odeslal a vzhledem k hodnotě příslušné části veřejné zakázky se nejednalo o zásah vysoké intenzity do veřejného zájmu chráněného zákonem. Jako přitěžující okolnost Úřad posoudil to, že se zadavatel dopustil spáchání dalších 25 správních deliktů a vyjádřil se k zadavatelem poukazované rozhodovací praxi, se závěrem, že nelze výši uložené sankce jakkoli paušalizovat. Úřad zohlednil i ekonomickou situaci zadavatele a s ohledem na funkce právní odpovědnosti akcentoval její preventivní charakter.

III. Námitky rozkladu

8. Dne 15. 2. 2016 Úřad obdržel rozklad zadavatele z téhož dne. Ze správního spisu vyplývá, že napadené rozhodnutí bylo zadavateli doručeno dne 29. 1. 2016. Rozklad byl tedy podán v zákonné lhůtě.
9. V rozkladu zadavatel namítá, že oznámení o zadání zakázky a písemná zpráva zadavatele jsou úkony následující faktické ukončení zadávacího řízení a nemají tak vliv na výběr nejhodnější nabídky. Je nutno 15 denní lhůtu chápat jako procesně – právní a zpoždění zákonné publikace nemá vliv na samotný účel zákona. Dle zadavatele se jedná o dokumenty informativního charakteru, proto je třeba rozlišovat jednotlivé případy jak z hlediska kvality, tak intenzity nesouladu postupu zadavatele se zákonem. Zadavatel je toho názoru, že prodlení v uveřejnění bylo fakticky zhojeno dodatečnou publikací a zadavatel tak poskytl veřejnosti všechny zákonem požadované dokumenty.
10. Dle zadavatele došlo k neúmyslnému prodlení s uveřejněním, avšak zadavatel sám toto pochybení napravil a uveřejňovací povinnost splnil. Zadavatel uvádí, že se vyskytly nepříznivé okolnosti, které nebyly v daném okamžiku zjištěny. Formulář oznámení o zadání zakázky administrátor s ohledem na časovou osu zpracoval dne 23. 12. 2014 v odpoledních hodinách

ze svého připojení a podepsal svým soukromým kvalifikovaným podpisem, kdy s ohledem na čas zpracování formuláře již neproběhla zpětná kontrola zveřejnění. Navrácená emailová zpráva byla dohledána pozdě ve spamovém koši serveru korporace, odkud byl zasílán vyplněný formulář.

11. Zadavatel zdůrazňuje, že chybu odhalil sám a okamžitě ji napravil a označení vysvětlení zadavatele ze strany Úřadu jako „velmi diskutabilní, ne-li přímo tendenční“ zadavatel chápe jako evidentní nepochopení situace. Zadavatel doplňuje, že konkrétní administrátor pracoval na dohodu o pracovní činnosti, jelikož bylo nutné dočerpát finanční prostředky z evropských projektů, proto bylo odesílání mimo sídlo zadavatele. Zadavatel poukazuje i na to, že veřejná zakázka byla zadávána jako podlimitní, avšak její skutečná cena byla mnohem nižší.
12. K uložené sankci zadavatel uvádí, že Úřad shledal předmětný správní delikt jako nepřesahující zásah vysoké intenzity do veřejného zájmu chráněného zákonem, avšak uložená pokuta představuje sankci ve výši téměř 5 % z ceny veřejné zakázky. Přičemž takto procentuálně uložená sankce je udělována ve zvláště závažných případech. V této souvislosti zadavatel poukazuje na případ, kdy sankce tvořila necelé 0,5 % z její předpokládané hodnoty. V této souvislosti zadavatel žádá o zajištění shodného – mírnějšího přístupu.
13. Zadavatel uvádí, že již dříve uznal svá pochybení a žádal vzhledem ke specifickým okolnostem Úřad, aby v rámci správního uvážení zvážil, zda udělit sankci, přičemž i nižší sankce by dostatečně splnila jak prevenční, tak represivní funkce právní odpovědnosti. Dle zadavatele by měla represe hrát menší roli v případě, kdy okolnosti nevzbuzují pochyby o úmyslu zadavatele uveřejnit řádným způsobem dokumenty, u nichž to vyžaduje zákon.

Závěr rozkladu

14. Zadavatel navrhuje, napadené rozhodnutí v plném rozsahu zrušit, případně snížit uloženou sankci nebo ji neuložit vůbec.

IV. Řízení o rozkladu

15. Úřad neshledal důvody pro postup podle § 87 správního řádu a v souladu s ustanovením § 88 odst. 1 téhož zákona postoupil věc orgánu rozhodujícímu o rozkladu.

Stanovisko předsedy Úřadu

16. Po projednání rozkladu a veškerého spisového materiálu rozkladovou komisí, jmenovanou podle § 152 odst. 3 správního řádu a po posouzení případu ve všech jeho vzájemných souvislostech jsem podle § 89 odst. 2 správního řádu přezkoumal soulad napadeného rozhodnutí a řízení, které jeho vydání předcházelo, s právními předpisy a jejich správnost v rozsahu námitek uvedených v rozkladu, a s přihlédnutím k návrhu rozkladové komise dospěl k následujícímu závěru.
17. Úřad tím, že svým rozhodnutím č. j. ÚOHS-S0885/2015/VZ-03529/2016/522/PKř ze dne 29. 1. 2016 rozhodl tak, jak je uvedeno v napadeném rozhodnutí, rozhodl správně a v souladu se zákonem. V další části odůvodnění tohoto rozhodnutí budou v podrobnostech rozvedeny důvody, proč jsem nepřistoupil ke zrušení nebo změně napadeného rozhodnutí.

V. K námitkám rozkladu

18. Na úvod konstatuji, že velká část rozkladové argumentace zadavatele byla v napadeném rozhodnutí reflektována. S posouzením Úřadu se přitom plně ztotožňuji, a proto v podrobnostech i širších východiscích odkazuji na napadené rozhodnutí, které přehledně a srozumitelně vyložilo náhled, který Úřad k problematice uveřejňování zaujímá.
19. Zadavatel nijak nerozporuje, že k uveřejnění v zákonných lhůtách skutečně nedošlo a své pochybení přiznává. Jeho rozkladová argumentace pak směřuje k tomu, že i když ke spáchání správního deliktu došlo, neměl by být zadavatel za své pochybení trestán. V této souvislosti je nejprve nutno kategoricky odmítnout názor zadavatele, že by měla mít jakýkoliv vliv na rozhodnutí Úřadu skutečnost, že jsou lhůty spojené s uveřejňováním lhůtami procesními. Zákon totiž zcela určitě s nedodržením těchto lhůt spojuje deliktní postih, bez ohledu na charakter příslušných lhůt, jak vyplývá z § 120 odst. 1 písm. b) zákona. Zákon přitom nestanoví, že by bylo možné spáchání správního deliktu narovnat prostřednictvím dodatečného uveřejnění předepsaných informací. Jednou nesplněná povinnost uveřejnění po uplynutí příslušné lhůty zkrátka zůstane nesplněnou povinností ve smyslu uvedeného ustanovení zákona. Ostatní okolnosti pak mohou mít vliv na stanovení sankce, k čemuž se vyjádřím níže.
20. Dále jen připomínám, že i v případě správních deliktů spojených s uveřejňovacími povinnostmi není vyloučena možnost liberace dle § 121 odst. 1 zákona. V daném případě však nenastala situace, která by svědčila pro aktivaci tohoto institutu a ani zadavatel se jí v rozkladu přímo nedovolává. Jen nad rámec tak uvádím, že zadavatel zjevně nevynaložil veškeré úsilí, které by po něm bylo možno požadovat, aby spáchání správních deliktů zabránil. I z rozkladové argumentace zadavatele totiž vyplývá, že o skutečnosti, že nedošlo k naplnění povinností uveřejnit určité informace, se zadavatel dozvěděl až se značným odstupem. Zadavatel v této souvislosti poukazuje na to, že byly příslušné formuláře odesílány administrátorem veřejné zakázky s jeho soukromým kvalifikovaným podpisem, přičemž již nedošlo ke zpětné kontrole zveřejnění. Právě tato skutečnost však vylučuje aplikaci liberačního ustanovení zákona, když není možné postavit na roveň hypotézu, že zadavatel „vynaložil veškeré úsilí, které bylo možno požadovat“ se situací, kdy si zadavatel ani nezkontroloval, zda k uveřejnění došlo a následně se odvolává na zašantročení zprávy o vrácení emailu s formulářem do spamového koše.
21. Rovněž je nutno odmítnout jakoukoli relevanci tvrzení zadavatele, že zakázka byla zadávána jako podlimitní, ač byla její skutečná cena mnohem nižší. Pakliže se zadavatel ze své vůle rozhodl jednou podřídit přísnějšímu režimu, je jeho povinností bezesbytku dodržet postup zvolenému režimu předepsaný. Zda zadavatele k této volbě přiměla jeho vlastní iniciativa nebo požadavky jiného subjektu nehraje z pohledu zákona roli. Z toho důvodu je rovněž irelevantní jakýkoliv odkaz na nutnost vyčerpání prostředků z evropských fondů. Pokud se zadavatel rozhodl podřídit se podmínkám dotačních orgánů, je to jeho rozhodnutí, které ale nijak aplikaci zákonných povinností netlumí, nevylučuje ani nekoriguje. Ustanovení zákona a povinnosti z něj vyplývající se uplatní bezesbytku v souladu s režimem, v němž je veřejná zakázka zadávána. Nelze totiž v jednom okamžiku deklarovat své podřízení určité normě, aby vzápětí byl tento krok zpětně odvoláván. Pokud tedy zadavatel zahájil zadávací řízení na veřejnou zakázku jako zjednodušené podlimitní řízení, byl již v okamžiku jeho zahájení srozuměn s tím, že musí dodržet veškeré podmínky s tímto druhem řízení spojené.

22. Také námitka zadavatele, že uveřejnění po lhůtě stanovené zákonem nemělo vliv na výběr nejvhodnější nabídky, není pro věc podstatná, jelikož podstatný vliv či možnost vlivu na výběr nejvhodnější nabídky není součástí skutkové podstaty správního deliktu podle § 120 odst. 1 písm. b) zákona. Zákonodárce si byl vědom, že obecně nesplnění uveřejňovacích povinností stanovených v zákoně z jejich vlastní podstaty nemůže mít vliv na výběr nejvhodnější nabídky, proto i související skutkovou podstatu správního deliktu koncipoval tak, že pro její naplnění je vliv na výběr nejvhodnější nabídky irelevantní.
23. Do jisté míry lze dát zadavateli za pravdu, že není vhodné charakterizovat jeho vysvětlení stejným způsobem, jako to učinil Úřad v odst. 50. napadeného rozhodnutí. I přesto však daná argumentace zadavatele nemá žádný vliv na konečný závěr o tom, zda byla naplněna skutková podstata správního deliktu. Podstatou argumentace Úřadu v uvedené části napadeného rozhodnutí totiž byla snaha poukázat na vnější pohled na časové možnosti zadavatele. Je totiž pravdou, že dovolávat se speciálních okolností v souvislosti s vánočními svátky by nemělo být argumentem, který používá významná veřejná instituce. Pokud zadavatel uzavřel smlouvy na veřejné zakázky dne 12. 12. 2014 a dne 16. 12. 2014 měl nepochybně dostatek ještě před Vánocemi, aby svým povinnostem dostal i s náležitou kontrolou případných „nedopatření“.
24. K uložené pokutě uvádím, že Úřad v napadeném rozhodnutí nejprve v souladu se zásadou absorpce a na základě správního uvážení určil, že vzhledem k tomu, že za všechny zadavatelem spáchané delikty lze uložit pokutu do 20 000 000 Kč a nelze tak identifikovat, který z deliktů je přísněji trestný, bude uložena pokuta za spáchání správního deliktu uvedeného ve výroku XX. napadeného rozhodnutí. U tohoto deliktu se totiž zadavatel zpozdil s uveřejněním o 95 dnů. K tomuto konkrétnímu deliktu se pak vztahovalo následné posouzení závažnosti správního deliktu ve smyslu § 121 odst. 2 zákona, což reflektují odstavce 92. až 97 napadeného rozhodnutí.
25. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí je zřejmé, že Úřad, ač si vědom ustanovení § 121 odst. 2 a jednotlivých podkategorií kritéria závažnosti správního deliktu, označoval veškeré doprovodné jevy tohoto jevu jako různé „okolnosti“. Dle ustálené rozhodovací praxe správních soudů je však třeba, aby se správní orgán nutně vyjádřil ke všem kritériím, které mají mít vliv na výši sankce, pokud příslušný zákon, dle něž je sankce ukládána, takováto kritéria (byť i jen příkladem) uvádí. V daném případě se tak může na první pohled jevit, že Úřad tuto svou povinnost nedodržel, avšak jsem toho názoru, že tomu tak není.
26. Úřad ve svém odůvodnění výslovně neadresoval kritéria „způsobu“ a „následku“ spáchání správního deliktu. Avšak z odst. 93. ve spojení s odst. 95. napadeného rozhodnutí vyplývá, že ohrožením právem chráněného veřejného zájmu, je právě následek spáchání správního deliktu. Tento následek ale byl ze strany zadavatele dodatečně od určité chvíle eliminován, pročež tedy následku deliktního jednání tedy v době vydání napadeného rozhodnutí již nebylo možno přisuzovat přitěžující váhu ke konečné výši sankce, což postup Úřadu reflektoval.
27. Podobně i způsob spáchání správního deliktu nebyl Úřadem výslovně odlišen, lze však konstatovat, že spáchání správního deliktu u obecné uveřejňovací povinnosti není nikterak exaktní záležitostí, která by diametrálně odlišovala jeden takový delikt od druhého. I s ohledem na objektivní odpovědnost zadavatele za uveřejnění požadovaných informací

by musel být způsob spáchání správního deliktu ve své podstatě výjimečný (v pozitivním či negativním slova smyslu), aby se mohl projevit na výši uložené pokuty. Skutečnosti, jako že kupříkladu došlo k dodatečnému uveřejnění z podnětu zadavatele samotného, jsou totiž spíše „okolnostmi“ spáchání správního deliktu, než popisem „způsobu“, jakým byl delikt spáchán. V daném případě se přitom pro kategorii „způsobu“ dovolával zadavatel relevantní skutečnosti především ve spojení s osobou administrátora veřejné zakázky a tedy neúmyslnosti při nesplnění zákonné povinnosti. Jak však Úřad uvedl v odst. 49 napadeného rozhodnutí, koncepce správního deliktu spočívajícího v neuveřejnění toho, co byl zadavatel povinen uveřejnit, je koncepcí objektivní. Zadavatel tedy odpovídá za výsledek a výsledkem nezpochybnitelně bylo, že zadavatel v zákonné lhůtě uveřejňovací povinnost nesplnil. Jsem tudíž toho názoru, že při hodnocení konkrétního způsobu spáchání správního deliktu Úřad postupoval správně.

28. Další skupina „okolností“ spáchání správního deliktu již byla Úřadem výslovně pojednána. Tyto „okolnosti“ zahrnovaly hodnotu veřejné zakázky a skutečnost, že zadavatel sám sjednal nápravu nezákonného stavu, přičemž uvedené Úřad charakterizoval jako okolnosti polehčující. Další a velmi podstatnou „okolností“ spáchání správního deliktu uvedeného ve výroku XX. ale bylo spáchání dalších 25 samostatných správních deliktů. Existuje tedy dalších 25 přitěžujících okolností, které je nutné mít při stanovení výše sankce na zřeteli. Takovýto rozsah deliktního jednání pak lze charakterizovat jako veliký, čemuž musí odpovídat i výše uložené sankce. Jak přitom uvedl Úřad v odst. 88. napadeného rozhodnutí, zákonodárce umožňuje u správních deliktů podle § 120 odst. 1 písm. b) zákona uložit pokutu až do výše 20 000 000 Kč. Pokuta uložená zadavateli tak představuje pouze něco přes půl promile z maximální možné výše pokuty. Po dalším snížení výše pokuty, či při jejím odpuštění, by již sankce s ohledem na rozsah protiprávního jednání zadavatele dále neodpovídala jeho povaze.
29. V případě rozhodnutí sp. zn. ÚOHS-S728/2014/VZ a sp. zn. ÚOHS-S0241/2015/VZ, na něž poukazuje zadavatel, přitom byla v obou případech uložena pokuta za spáchání pouze tří deliktů v konečné výši 15 000 Kč resp. 10 000 Kč. Již na první pohled je tedy zřejmé, že se okolnosti poukazovaných případů s předmětným řízením do značné míry odlišují. Pokud lze přitom o předmětném případě hovořit jako o značně rozsáhlejším, vzhledem k počtu spáchaných správních deliktů, nevidím, jak by mohlo být na základě zvýšeného povědomí o uvedených rozhodnutích upuštěno od uložení sankce nebo jak by mohla být její výše odůvodněně snížena.
30. Z důvodu, že jsem shledal, že výše sankce uložená zadavateli odpovídá individuální povaze případu tak konstatuji, že jak odůvodnění pokuty v napadeném rozhodnutí, tak její konečná výše jsou v souladu se zákonem, když Úřad posoudil všechny pro případ podstatné skutečnosti, které v souhrnu odůvodňují Úřadem stanovenou výši pokuty. Pokuta v hodnotě 12 000 Kč přitom odpovídá závažnosti spáchaného deliktu, avšak přitom není způsobila existenčně zasáhnout do ekonomické sféry zadavatele a naplňuje obě funkce právní odpovědnosti, to jest funkci represivní a funkci preventivní, s důrazem na funkci preventivní. Úřad tedy při určení výše pokuty nijak nevybočil ze zákonných mezí ohledně výše sankce a postupoval správně, když při stanovení sankce vyhodnotil, že pokuta v předmětné výši nemůže mít pro zadavatele likvidační důsledky.

VI. Závěr

31. Po zvážení všech aspektů dané věci a po zjištění, že Úřad postupoval v souladu se zákonem a správním řádem, když posoudil případ ve všech jeho vzájemných souvislostech, jsem dospěl k závěru, že nenastaly podmínky pro zrušení nebo změnu napadeného rozhodnutí z důvodů uváděných v rozkladech.
32. Vzhledem k výše uvedenému, když jsem neshledal důvody, pro které by bylo nutno napadené rozhodnutí změnit nebo zrušit, rozhodl jsem tak, jak je ve výroku uvedeno.

POUČENÍ

Proti tomuto rozhodnutí se nelze podle § 91 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, ve spojení s § 152 odst. 4 téhož zákona dále odvolat.

otisk úředního razítka

Ing. Petr Rafaj
předseda Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže

Obdrží:

Mendelova univerzita v Brně, Zemědělská 1665/1, 613 00 Brno

Vypraveno dne:

viz otisk razítka na poštovní obálce nebo časový údaj na obálce datové zprávy